

Zvezek 5.

Letnik II.

Maj 1898.

Ob štiridesetletnici Naše Ljube Gospe v Lurdu.

(Dalje.)

Čudeži v Lurdu.

Zdravniki ne slišijo radi imena Lurd. Vprašaj mladega doktorja, ki je bil ravno kar prišel z visokih šol: „Gospod doktor, kaj sodite Vi o lurških čudežih?“ Kaj ti bode odgovoril? Skomizgnil bode z ramama in nekamo ozlovoljen te bode na kratko zavrnil: „Prazna vera, domišljavost nevednih ljudi.“ To ti bode bržkone rekel, ob enem pa pogovor zasuknil na druge stvari. In kakor mladi gospod zdravnik, tako govoré radi vsi oni, ki se sami štejejo za „prosvitljene in omikane“.

Pa zakaj ne govoré radi o čudežih v Lurdu? To pač sami najboljše vedó. Čutijo namreč: ko bi lurške čudeže resno raziskavali, bi jih morali tudi priznati, kakor jih priznavajo drugi možje, tudi zdravniki, učeni prav tako, kakor oni, ki se bojé resnice, pa ji zato mašé ušesa in zapirajo oči.

Pred šestimi leti je prišla na svetlo knjiga, ki govori o čudežih v Lurdu. Napisal jo je zdravnik Boasari, ki sam vže več let biva v Lurdu in je na svoje oči gledal čuda, ki se tam godé.¹⁾ Kar je videl on, tako pravi precej v početku svoje knjige, to je videlo ob enem petdeset, da, sto zdravnikov. Zbral je v knjigi samo dogodke, ki so trdno podprti z zdravniškimi pričevali. In

¹⁾ Dr. Boissarie. Lourdes und seine Geschichte vom medicinischen Standpunkte aus betrachtet. 1858—1891. Autorisierte Uebersetzung.

če možje, ki so bolnika prej poznali, sami ga zdravili leta in leta, a brez uspeha, če taki možje ob hipnem ozdravljenju zoper svojo voljo morajo reči: tukaj je roka božja, — mislim, da jim smemo verjeti. Sicer so pa čudeži v Lurdu tako očiti, da tudi človek, ki ni zdravnik, lahko sodi, da ti dogodki niso naravni. Zadosti je, da ima kdo zdrave oči, in zdravo pamet, pa lahko reče: kar se godi v Lurdu, to ni samo ob sebi. Da, ko bi lurška voda ozdravljala samo ljudi s slabimi živci, sanjave, domišljave, mrtvične ljudi, katerim se časih res samo dozdeva, da so bolni: no, tedaj bi se pač marsikaj dalo po naravnem potu razložiti, ali vsaj dvomiti bi bilo lahko, je li vse res tako, kakor se vidi. Če pa mož, ki je imel dvajset let sprideno oko, kar nagloma spregleda, — in če drugi, ki je imel osem let zlomljeno nogo, in na nogi zevajočo, gnojno rano, v kateri sta se videla konca zlomljene kosti za tri centimetre razmaknjena vsak k sebi, če tak revež kar v malo minutah shodi, — in če prinesó jetičnega človeka na pol mrtvega v Lurd in tam v trenutku ozdravi, kakor da nikoli ni bil bolan, — če se v Lurdu godé take stvari pred sto in sto pričami, potem moramo res samo milovati one, ki nočejo videti čudežev, kakor milujemo slepca, ki ob belem dnevu ne vidi na jasnem nebu svitlega solnca.

Tebi, prijazni bravec, pač ni treba dokazovati, da Bog more delati čudeže in jih tudi v resnici dela; ti to veruješ, in jaz bi žalil tvoje versko prepričanje, ko bi samo mislil, da kaj dvomiš o božji vsemogočnosti in dobrotljivosti. Povedati ti pa hočem dve ali tri čudovite zgodbe iz Lurda, zato, da se tem bolj ukrepi v tebi zaupanje do prečiste Device, brez madeža spočete, katero častiš in ljubiš kot svojo mater. Posnel bodem zgodstice po rečeni knjigi zdravnika Boasari-ja. Vse, kar se pripoveduje v knjigi, je tako lepo in čudovito, da je človeku težko izbirati; poslušaj kar prvi čudež!

1. Pravil sem ti vže zadnjič, da je lurški studenec začel izvirati v četrtek, 25. februarija, l. 1858. Ljudem, ki so videli izvir studenca, je precej kar samo ob sebi prišlo v misel, da bi skrivnostna studenčina utegnila bolnike ozdravljati. Živel pa je takrat v Lurdu ubog delavec, Ludovik Buri-jét (Bouriette) po imenu. Vsi v mestu so ga poznali. Pred kakimi dvajsetimi leti ga je bila zadela huda nesreča. Ko je s svojim bratom Jožefom blizu mesta lomil kamenje, se je poleg njiju razletel podkop. Jožef je bil pri tisti priči mrtev. Ludovik je ostal živ, a roke in obraz mu je bil ves osmojen in razpraskan, in desno oko je bilo na pol uničeno. Počasi je okreval, samo pri očesu niso mogli zdravniki ničesar opraviti; poskušali so vso svojo umetelnost, a nazadnje so morali priznati, da ne morejo pomagati. Nesrečnež je dobil na desno oko črno slepoto. Ko je po dveh letih hudega trpljenja začel malo po malo delati, mu desno oko ni več rabilo.

Dvajset let je minilo po tej nesreči. V Lurdu se je prikazala prečista Devica, in na njen ukaz je v jami ono stran potoka začel teči nov studenec. Ko je ubogi Ludovik slišal o skrivnostnem studencu, reče svoji hčeri: „Pojdi mi po tiste vode. Če je ona Gospa, ki se prikazuje Bernardki, presveta Devica, ji je treba samo hoteti, pa bodem zdrav.“

Dekle gre in čez pol ure prinese v posodi nekoliko vode, ki pa je bila še kalna in blatnata.

„Oče“, pravi hči, „to je sama kaluža.“

„Nič ne de“, reče oče in začne moliti; z vodo pa umiva svoje bolno oko.

Kar zavpije na glas; trese se po vsem životu. Kaj se je zgodilo? Pred njegovim očesom se je posvetilo; na desno oko, ki je bilo slepo dvajset let, zopet vidi. Spočetka so se mu vse stvari videle kakor v megli; a čim dalje je zmival oko, tem bolj natanko je ločil stvari.

Drugi ali tretji dan potem je srečal na mestnem trgu gospoda doktorja Dozú-va (Dozous), ki ga je zdravil, odkar se je bil ponesrečil. Steče k njemu in mu reče: „Ozdravel sem.“

„Ni mogoče!“ vsklikne zdravnik. „Vaše oko je ranjeno in bolezen popolnoma neozdravljiva. Zdravim vas, da vam lajšam bolečine, ne pa da bi vam zopet dal pogled.“

„Saj me niste ozdravili vi“, odgovori ginjeno delavec, „a ozdravila me je jamska Mati božja!“

Zdravnik zmaje z glavo; sam ni vedel, kaj bi dejal. Z Bernardko se sicer res nekaj posebnega godi; saj jo je sam natanko opazoval, ko je bila zamaknjena. Nikakor pa se mu ne zdi mogoče, da bi neozdravljive bolezni nagloma ozdravljala ona voda, ki je začela izvirati v jami, kdo ve kako.

Zdravnik potegne iz žepa svoj zapisnik in napiše s svinčnikom nekoliko besedi. Potem zakrije z roko levo oko Burijétovo, ki je bilo zdravo, pred desno oko pa, o katerem je vedel, da je popolnoma oslepelo, drži košček popirja, na katerega je bil prav kar nekaj zapisal. „Če morete to brati, bodem verjel“, reče gospod doktor, ki je bil ponosen na svojo učenost in veliko zdravniško izkušnost.

Ljudje, ki so se sprehajali po trgu, stopijo krog njiju.

Ludovik Burijét pogleda papir z očesom, ki je bilo pred par dnevi še mrtvo, in bere na glas in brez najmanjšega spotikljava: „Burijét ima neozdravljivo črno slepoto in ne bo nikoli zdrav.“

Ko bi bila strela udarila pred učenega zdravnika, ne bi bil tako osupel, kakor je tisti hip, ko je srečni Burijét mirno in brez truda bral vrsto drobnega, zanikarnega pisanja.

Gospod doktor Dozú ni bil samo učen, ampak tudi vesten. Odkritosrčno je priznal, da je viša moč ozdravila neozdravljivo bolezen. „Ne morem tajiti“, tako je dejal, „to je čudež, pravi čudež, dasi meni in drugim zdravnikom ni po volji.“

Poklicali so drugega zdravnika, naj pove, kaj misli o tem dogodku. Pa tudi ta ni mogel tajiti, ampak je moral priznati, da se je res zgodil čudež.

To je prvi velik in očit čudež, ki ga je storila prečista Devica v Lurdu. Od onega dne se čudeži ponavljajo vže celih 40 let.

2. Leta 1867. si je v Belgiji blizu mesta Genta delavec Peter Rudder zlomil nogo. To je bilo tako-le: 16. februarja rečenega leta se je Peter

vračal z dela in šel proti domu. Mej potjo malo postoji pri svojih tovariših, ki so sekali les. Črez pot je ležalo podrto drevo. Kakor bi hotel precej dalje iti, dene Peter nogo črez deblo in tako stojé se razgovarja z drvarji. Tisti hip pa zahrešči drevo poleg njega in pade na tla prav na deblo, črez katero je bil Peter dejal svojo nogo. Petrova noga je strta; tri prste pod kolenom je bila kost zlomljena. Prenesli so ga domov in precej poklicali zdravnika. Zdravnik je nogo vravnal in obezal. Peter je trpel grozne bolečine. Minilo je pet tednov, a noga se ni še prav nič celila; bilo je vsak dan slabši. Naredila se je na nogi grda rana, in okrog kosti se je začelo gnojiti. Zdravnik, ki je hodil k Petru, je slednjič dejal, da mu ne more pomagati. Nesrečni Peter se je obrnil do dveh drugih zdravnikov; a tudi njiju trud je bil brez uspeha. Pozneje je Peter iskal pomoči še pri treh drugih zdravnikih. Toliko se jim je posrečilo, da je mogel Peter črez leto in dan vstati s postelje in z največo silo po berglah malo hoditi. Osem let in dva meseca se je revež tako mučil.

Peter je bil vže z mladega pobožen, zlasti Mater božjo je rad častil. Ne daleč od onega kraja, kjer je bil Peter doma, imajo podobo lurške Matere božje, jama je narejena kakor v Lurdu. Kakor v Lurdu, je prečista Devica tudi v Ostakru (Ostacker) — tako se imenuje kraj — delala čudeže. Ko je ubogi Peter slišal o čudežih, je vzdihnil: Oh, ko bi mogel še jaz iti na božjo pot k prečisti Devici lurški v Ostakru; trdno zaupam, da bi me prečista Devica ozdravila.“

Toda kako naj revež gre na božjo pot? Zlomljena noga se je komaj skupaj držala; konca zdrobljene kosti sta bila za tri centimetre razmaknjena; iz rane je neprenehoma tekkel gnoj.

Peter je zaupal v lurško Matero božjo in se z gorečo molitvijo pripravljal na težavno romanje.

Dne 7. aprila l. 1875. je z velikim trdom šel po berglah na kolodvor, da bi se peljal na božjo pot v Ostaker. Spremljala ga je žena. Drugi ljudje potrebujejo pol ure do one železniške postaje; ubogi Peter je hodil tri ure. Trije možje so ga vzdignili, da je mogel v voz. Na pol onemogel je slednjič dospel pred podobo prečiste Device. Utrujen se vsede na klopico in moli, da bi mu Bog odpustil grehe; potem se ozre poln zaupanja in ljubezni na presveto Devico in jo prosi, da bi ga ozdravila.

Ko tako moli iz cele duše, čuti kar nagloma, da ga je nekaj čudno pretreslo: ves iz sebe vstane in gre brez bergle proti podobi Matere božje; tam poklekne in moli. Kaj se je z njim zgodilo, sam ni vedel. Ko se je nekaj trenutkov pozneje zavedel, je ves osupel, videč, da kleči na tleh, in pa brez bergel. „Moj Bog“, je zaklical, „kje pa sem?“ Potem se je vzravnal po koncu in do solz ganjen je dejal: „O Marija, tukaj sem pred tvojo ljubo podobo . . . hvala, hvala!“ — Njegova žena je skoraj omedlela, ko je videla očit čudež; ljudje pa so jokali in hvalili Marijo.

Zdrav se je vrnil srečni Peter domov. Doktor, ki ga je prej zdravil, pa mu ni mogel pomagati, ga je preiskal in videl, da je noga res popolnoma cela. Konca zlomljene kosti sta se zrastla, in rane ni več. Zdravnika samega

so polile solze, in vskliknil je: „Vsa človeška zdravila vam niso mogla pomagati; a česar niso mogli storiti zdravniki, storila je Marija.“

V farni cerkvi so imeli Mariji v čast slovesno devetdnevnic; vseh devet dni so ljudje praznovali skoraj kakor nedelje in cerkev je bila vsak dan natlačeno polna. V vasi so prej mnogo plesali, in marsikdo mej vaščani je bil sovražen cerkvi. Od onega časa je ples ponehal, in vsi so dobri katoličani.

Glas o čudovitem ozdravljenju je šel po vsej deželi in še dalje. Brezverni omikani svet je bil ves po koncu, češ, tega pa ne, da bi se dandanašnji čudeži godili. Dva in dvajset zdravnikov, mej njimi eden celo iz Pariza, je prišlo gledat Petra. Poleg drugih nešteti ljudi so obiskali Petra tudi štirje škofje in tristo duhovnikov.

Peter gre sedaj skoraj vsak teden na božjo pot v Ostaker k lurški Materi božji. Če hoče kdo kako milost dobiti od Marije, se priporoči njemu, naj on moli pri Mariji. Leta 1879 je romal tudi v Lurd, da se je še tam zahvalil prečisti Devici za preveliko dobroto.¹⁾

3. Se en čudež vam bodem povedal: kako je ozdravela uršulinska sestra Julija dne 2. septembra l. 1889.

Sestra Julija je bila rojena l. 1864. v Laroki (La Roque), v prijazni vasici v dordonski dolini na južnem Francoskem. Do enajstega leta je bila doma pri stariših; ker so pa bili stariši revni in so imeli poleg Julije še osem drugih otrok, je vaški gospod župnik poskrbel, da so Julijko vsprejeli v sirotišnico v bližnjem mestu Sarlatu. Dekle je bilo slabotno in videlo se ji je, da bode dobila bezgavke ali bramorje. Drugače je bila pridna in dobra. Zlasti je pobožno častila Mater božjo; vsaki dan je molila sv. rožni venec in dnevnic brezmadežnega spočetja. Srčno je želela, popolnoma se posvetiti Bogu in sama je dejala, da se ji je pri prvem sv. obhajilu zdelo, kakor da jo Bog kliče v samostan. V devetnajstem letu je res šla k uršulinkam v mesto Briv (Brives). Ko pa bi bila morala storiti obljubo, je škof tiljski (Tulle) gledé na njeno slabotno zdravje odločil, da naj raje ostane tako, pa bode v samostanu pomagala, kolikor bode mogla, zlasti pa oskrbovala za samostan vse opravke v mestu. Julija je poslušala glas višjega pastirja.

Tri leta so minila, odkar je bila Julija prišla v samostan; meseca avgusta l. 1886 pa je zbolela in morala v posteljo, iz katere ni vstala tri mesece. Vse je kazalo, da ima jetiko. Ko se je nekoliko opomogla, je zdravnik ukazal, da mora iti domov, češ, domači zrak ji bode bolje del. Šla je v sarlatsko sirotišnico, kjer se je v nekaj tednih res toliko okrepila, da je nevarnost bila pri kraju. Meseca januarja naslednjega leta 1887. se je vrnila v samostan k uršulinkam. Bila je dobra do jeseni. V oktobru istega leta pa jo bolezen znova napade, in sicer huje nego li prvokrat. Pljuvala je kri, in zdravnik se je bal za njeno življenje; vendar je meseca novembra bila zopet po koncu, samo suh kašelj ji je ostal. Majnika meseca l. 1888. se je bolezen ponovila; pa premagala jo je še enkrat. Znova se je vlegla v početku l. 1889.

¹⁾ Boissarie, str. 151 in dalje.

in ta pot ji človeška vednost ni več pomagala. Glas ji je bil hripav, pogosto jo je hotelo zadušiti, vedno jo je tresla mrzlica, pljuvala je kri, v prsih ji je šumelo kakor pri jetičnih, ki so vže prav pri koncu. Zdravnik je dejal, da je dobila n a g l o j e t i k o.

O velikonoči jo je prišla mati obiskat; a bila je vže tako slaba, da ni mogla z njo govoriti. Mesece julija je nehala pljuvati kri, in od takrat je metala iz sebe sam gnoj. „Kakor se vidi“, je dejala uboga Julija, „sem svoja pljuča vže izpljuvala.“

Da je sestra Julija j e t i č n a, o tem ni nihče dvomil. Šest zdravnikov jo je preiskalo, in vsi so enako sodili o nji. Tudi v tem so se vsi ujemali, da je Julija blizu smrti. Morda bode živela še nekaj dni, a dolgo gotovo ne več. Da bode Julija še kedaj ozdravela, tega ni mislil nihče.

Ko je doktor Pomarel nekoč po navadi obiskal bolnico, ji je pripovedoval, da je pred nedavnim časom neka hroma oseba v Lurdu kar nagloma ozdravela. Ime Lurd je vzbudilo Juliji v srcu upanje, da bi tudi ona tam dobila zdravje. Toda kakor da ne bi več rada živela, se ni hotela vdati želji, da bi romala v Lurd. Druga redovnica ji je prigovarjala, naj gre k Materi božji iskat zdravja, ona pa je odgovorila: raje grem v nebesa, kakor da bi tukaj morala še sem ter tja hoditi.

Zdravnik je še nekaterikrat govoril o tem, in tudi prednica je povprašala bolnico, ne bi li hotela potovati v Lurd. A zdelo se je, da bi Julija raje umrla, kakor šla na božjo pot. Prišel pa je prav tedaj v samostan jezuit, pater Dipušel (Dupouchel) in vodil pri nunah duhovne vaje. Ko je 14. avgusta izpovedal tudi bolno sestro Julijo, ji je rekel, naj posluša prednico in gre v Lurd. Julija se je vdala.

Zdravnik Pomarel pač sam ni mislil, da pojde Julija kedaj v Lurd. Govoril je o Lurdu samo tako, da bi bolnico malo razvedril. Ko pa je slišal, da se je Julija odločila za božjo pot, v začetku tega ni mogel verjeti. In on, ki je najprej Julijo spomnil Lurda, se je tedaj, ko se je šlo za res, najbolj upiral. Ko se slednjič skupnim prošnjam ni mogel več ustavljati, je dovolil, da bolnica sme v Lurd, a on sam bode natanko določil, kako mora potovati. Julija je želela, da bi šla na pot kako soboto, Mariji posvečen dan. Pred ta večer so prišle vse samostanske sestre k nji po slovo; Julija je bila tako slaba, da je komaj slišala, kar so ji naročale za Lurd; govoriti ni mogla.

V soboto 1. septembra so jo zjutraj zgodaj prenesle sestre v domačo kapelico, kjer je prejela sv. obhajilo. Vsi so mislili, da je to obhajilo za Julijo sv. popotnica. Z vozom so jo peljali na kolodvor. Spremljali sta jo neka gospa iz mesta in samostanska sestra, ki je kakor Julija bila pri hiši, da je oskrbovala posle zunaj samostana. Železniški uradnik, ki je videl, kako prenašajo bolnico, se je jezil in nevoljno godrnjal: „ljudje so nori; take neumnosti bi morala vlada kratko in malo prepovedati; gotovo bodo mrtvo nazaj pripeljali.“

Do mesta Tuluze (Toulouse) ni govorila nobene besedice; v Tuluzu se je vlak ustavil, in na pol nezavestno bolnico so prenesli v dvorano, kjer so

čakali popotniki, da se popeljejo naprej. Romarji iz Marseja (Marseille) so bili. Nadškof, ki je bil pri romarjih, je bil vidno ganjen, ko je videl revico; dal ji je blagoslov; neka romarica pa je bolnici pomohila ustnice z lurško vodo, in to jo je malo poživilo.

Na poti od Tuluza do Lurda je bilo bolnici nekoliko bolje. Zvečer so dospele v Lurd in se peljale v samostan h karmeličankam, da tam prenočé. Samostanskemu izpovedniku so naročili, naj bode pripravljen, ker bržkone bode treba po noči bolnico prevideti. In res je bila to najhuja noč, kar jih je bila do takrat prebila. Kašelj jo je mučil celo noč in jo skoraj zadušil.

V nedeljo zjutraj, dne 2. septembra, Julija ni mogla nobene stvari zaužiti razen malo čiste juhe. Prenesle so jo na voz in se odpeljale k jami. Sestra, ki ji je pomagala na voz, je dejala: nazaj ne bode več prišla živa.

Pri jami so jo posadili na klop in jo držali po koncu, da ni omahnila. Julija ni mogla ne moliti, niti svojih misli zbrati. Bila je, kakor da umira. Komaj je mogla povzdigniti oči proti podobi prečiste Device. Prinesli so stol na kolesčkih, vanj jo položili in prav na rahlo prepeljali tja, kjer je za bolnike pripravljena kopel iz čudežnega studenca.

Žena, ki pri kopeli pomaga bolnicam, se je ustrašila, ko je zagledala Julijo, in ni pustila, da bi Julijo umili v vodi, češ bolnica vže umira, in take samo malo pomočimo, ne pustimo pa jih v kopel; zato je treba zdravnikove dovolitve. Sestra, ki je spremljala Julijo, pokaže pisanje samostanskega zdravnika v Brivu, in prosi, naj dovoli Juliji kopel. „Bodi, kakor želite,“ pravi slednjič ona, „a Vi morate biti ves čas zraven in za vse ste sami odgovorni, ne jaz.“

S strahom denejo bolnico v vodo. Prvi hip je obledela kakor mrlič; vse je spreletela groza, mislili so, da bode zdaj in zdaj izdihnila. A kar hipoma se Juliji lica porudecé, odpre oči, globoko zasope in se vzravna po koncu. „Ali vam je bolje?“ jo vprašajo. „Da, čutim se bolje“, je odgovorila.

Par trenutkov pozneje poje vsa pobožna množica zbrana krog jame v največem veselju Marijino hvalo in poveljuje nebes Kraljico, usmiljeno Mater, zdravje bolnikov. Julija, katero so na pol mrtvo prinesli k jami, se vrača popolnoma zdrava, sama gre, nihče ji ne pomaga, na nikogar se ne opira. Zdravniki prihité in ostrmé. Julija je zdrava, kakor da ni bila nikoli bolna.¹⁾

Dragi čitatelj! Povedal sem ti tri čudeže, ki jih je storila Naša Ljuba Gospa v Lurdu. Lahko bi jih naštel še sto in sto. Ko so lani francoski romarji šli v Lurd zahvalit se Mariji za milosti, ki jim jih je storila zadnjih 25 let, je bilo mej njimi nad 350 takih, ki so imeli seboj zdravniška spričevala, da so res čudežno ozdraveli. In koliko je drugih, ki jim je Marija pomagala! A v „Vencu“ je premalo prostora, da bi ti vse te mične zgodbe popisoval. Pa čemu tudi? Ti, pobožni bravec, tako veruješ, da je Marija naša najbolja mati, ki s svojo priprošnjo vse more pri Bogu. Onih pa, ki nočejo verovati, ni moči prepričati, ali jim poveš sto čudežev ali pa nobenega. Pomisli, kolika

¹⁾ Dr. Boissarie str. 245—261.

je slepota in zloba človeška! V isti francoski deželi, kjer se je v 40 letih zgodilo toliko in toliko čudežev, ki so jih na vse plati raziskali najbolj učeni zdravniki in jih niso mogli utajiti: v isti francoski deželi je pred leti neki bogokletnik dal mej ljudi knjigo, v kateri trdi, da Kristus ni Bog. Pa zakaj ne? Poslušaj, čitatelj, kako odgovarja bogokletnik: Kristusovo božanstvo bi pričale najbolj čudežne zgodbe, ki jih pripovedujejo evangelisti; toda te zgodbe ne morejo biti resnične, zato ker ni mogoče, da bi se kaj zgodilo naravnim zakonom vprek. — In če mu ugovarjaš: kaj pa Lurd? — te ne bodé dalje poslušal. Taki so brezverci naše dobe. Pred njih očmi se godé čudeži. A oni mežé, da jih ne vidijo, in ušesa si mašé, da ne slišijo o njih, zato ker nočejo verovati. Ona knjiga gre dandanašnji križem svet; s slastjo jo prebira nezrela mladina po srednjih šolah; iz nje so prešle bogokletne trditve v liste in po listih mej ljudstvo, žal, po nekoliko tudi vže v naše verno slovensko ljudstvo. Kar priča sto zdravnikov, to je sovražnikom vere laž in prevara, kar trdi en bogokletnik, to jim je samo čista resnica.

Če tebi, dragi prijatelj, pride kedaj v roke knjiga ali list, ki ti vzbuja v duši dvome o sveti veri, vrzi stran knjigo ali list. Dvom je strup vernemu srcu. Zaupaj trdno v nebeško Mater, časti jo pobožno. Marija je svojim pobožnim otrokom vedno dobra mati, ki dela zanje celo čudeže, kadar je to všeč božji previdnosti.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XVII.

Janez Avila.

(† 10. maja 1569.)

Janez Avila je bil rojen koncem 15. stoletja v mestu Almodovaru blizu Toleda na Španskem. Pobožna mati ga je Bogu posvetila. V šolo je hodil v Salamanki in Alkali. Sprva je nameraval postati pravnik, a premislil se je in posvetil se duhovskemu stanu. Ko je opravil v Toledu prvo sveto daritev, je sklenil posvetiti se misijonom v Ameriki. A ko je pred odhodom v Sevilli bral sv. mašo, je bil slučajno škof tedaj v cerkvi pričujoč. Globoka pobožnost Janezova mej sv. daritvijo je škofa naklonila, da ga je pregovoril, naj ostane v domovini in se tukaj posveti dušnemu pastirstvu.

Kmalu je zaslovel po svojih gorečih pretresljivih govorih. Vse je drlo skupaj njega poslušat. Zlasti se je trudil s poučevanjem mladine in v bolnišnicah, kjer je tolažil bolnike. Stanoval je pri nekem ubožnem duhovniku, ki mu je bil vzgled pobožnosti in zatajevanja. Ker se mu je očitalo, da pretirava nevarnost bogastva, vrgli so ga v ječo. A kmalu so ga izpustili kot nedolžnega in ko se je zopet prikazal na prižnici, ga je množica sprejela

z največim veseljem, s petjem in godbo po španski navadi. Poslej se je prav za prav začelo njegovo apostolsko delovanje v Andaluziji. Nastopil je kot misijonar v Seville, Kordovi, Granadi, Montilli in v premnogih drugih krajih. Odlikoval se je po posebni govorniški živahnosti; govor njegov je bil sicer zelo preprost, a vendar prepričevalen in pretresljiv. Kar je učil z besedo, označeval in potrjeval je s svojim vzgledom, ker živel je kakor svetnik in prejemal od Boga čudežno razsvetljenje. Sadove one setve, katero je sejal z besedo in dejanjem, je nabiral kot bogato žetev v izpovednici. Mnogi, ki so živeli v sluhu svetosti, so hodili k njemu k izpovedi. Bil je dušni vodnik sv. Janezu od Boga, ustanovniku reda usmiljenih bratov, sv. Tereziji, prenoviteljici karmelskega reda, sv. Frančišku Borgia, častitljivemu Ludoviku Granaškemu, ki je tudi opisal njegovo življenje, in mnogim drugim. Sv. Ignacij Lojolan je iskal pri njem sveta. Cerkveni zbor tridentinski je z veseljem sprejel njegove predloge, kako naj se duhovsko življenje prenovi. Dolgo časa je bolehal, a v hudih bolečinah je le rastla njegova potrpežljivost in ljubezen do Boga. Ko je zvedel, da je v smrtni nevarnosti, je vzdihnil: „O deviška Mati, spomni se me in prosi za me pred prestolom božjim!“ Potem se je z veliko pobožnostjo pripravljal na smrt in z besedami: „Jezus, Marija, Jožef!“ je 10. maja l. 1569. v Montilli izdihnil svojo dušo. Napisal je več duhovnih knjig. Najbolj znana je ona, ki nosi naslov: „Poslušaj hči!“ (Audi filia!) V njej uči, da mora krščanska duša poslušati glas božji, ne pa glas svetá, mesa in hudobnega duha. Ta spis je najboljšo navodilo h krščanski popolnosti. Spisal je tudi mnogo o Materi božji in o presv. Rešnem Telesu.

Njegovo pobožnost znači posebna ljubezen do presvetega Rešnega Telesa. Vedno in povsod je hrepenel, da bi bil v bližini kakega tabernaklja. Večkrat je rekel, da bi rad stanoval v taki hiši, kjer jedna vrata peljejo pred tabernakelj. Ko je jeden njegovih učencev izrekel željo, da bi rad umrl tam, kjer je Jezus živel in umrl, mu je Avila odgovoril: „Ali nimate v tabernaklju najsvetejšega zakramenta? Kadarkoli jaz nanj mislim, nimam na zemlji več nobene želje!“ Zato je vselej z nepopisno pobožnostjo opravljal daritev sv. maše. Večkrat je tako jokal, da je zmočil prt na oltarju s svojimi solzami. Najbolj pa so ga ganile one tri molitve, katere moli mašnik pred sv. obhajilom. „Kadarkoli zavžijem Telo Gospodovo, tako je rad govoril, bi rad na veke usta zaprta ohranil.“ Ludovik Granaški pravi o teh besedah: „Ust ni hotel odpreti ali zato, da bi ogenj, ki mu je gorel v srcu, ne ugasnil, ali pa, da bi nič drugega ne šlo skozi ustnice, čez katere je stopil Bog sam.“ Po sv. maši pa je v svoji sobi dolgo sam molil in premišljeval vzdihovaje: „O vi sveti angeli, ostanite zunaj in čuvajte!“

Nekdaj je šel v praznik presv. Rešnega Telesa v kartuzijanski samostan v Granadi. Ko je v molitev zamišljen dospel do mestnih vrat, se mu je zdelo, da vidi Kristusa s križem na rami in s trnjevo krono na glavi, vsega krvavega in silno žalostnega. Avila ga začuden nagovori: „V tak dan pa si tako žalosten, moj Zveličar?“ Kot odgovor je slišal mlo tožbo: „Žalujem zaradi mnogih grehov, ki se ta dan dogajajo.“ Zveličar je izginil, a Janezu so se vlile solze po licih.

Od svojih tovarišev je zahteval strogo, naj vestno in pobožno opravljajo daritev sv. maše. Ko je nekdanj opazil v cerkvi duhovnika, ki je prehitro delal križe nad kelihom, je pristopil k njemu, kakor bi hotel na oltarju nekaj popraviti, in šepnil mašniku na uho: „Oh, delajte lepo ž njim, saj je Sin zelo dobrega Očeta!“ — Nekdanj je zvedel, da je umrl mlad duhovnik leto dni po svoji novi maši. „Torej jedno leto je poteklo, odkar je opravil prvo sv. daritev?“ nagovoril je Avila tovariše, ki so mu to povedali. „Oh, koliko odgovornosti si je naložil! Molimo za rajnega! Prosimo pa Boga tudi za-se, ki smo vže tako dolgo mašniki, da bomo kdaj mogli odgovor dati o vseh teh letih, odkar opravljamo sv. daritev!“ — Večkrat je tudi globoko vzdihnil: „Oh, kako opravilo je, darovati sv. mašo, ki ima več vrednost nego nebo in zemlja in vse, kar je v njiju!“

V Rimu se vrši preiskavanje, da se ta goreči mož prišteje mej svetnike.

Kako se vzgajajo krščanski možje?

Mej katoliškimi narodi trpé sedaj za svojo vero največ ubogi Ircei. Vže nad 300 let zatirajo protestantski Angleži katoliške Irce; kar jih niso pomorili in s silo pregnali, so jih naredili za sužnje na rodni zemlji. Na Irskem je sedaj nekaj nad 5 milijonov ljudi in izmej teh jih je samo 68 tisoč, ki imajo nekaj malega sveta; vse drugo je last bogatih Angležev, ki pa zvečine ne živé na Irskem, ampak drugje po velikih mestih, doma pa jim Ircei kakor sužnji hlapci obdelujejo zemljo. A kraj vsega preganjanja so Ircei ostali zvesti katoliški veri in po pravici se Irska imenuje dežela svetnikov. Odkod dobivajo ti možje toliko poguma in moči, da vstrajajo v hudem boju?

Pred nekaj leti je katoliški učenjak z Nemškega potoval po Irskem. Neko nedeljo gre v Dublinu, glavnem mestu irske dežele, k sv. maši. Tu je videl prizor, ob katerem je osupel: 1100 mož in mladeničev je mej sv. mašo šlo k sv. obhajilu. Ko je bilo sv. opravilo končano, vpraša tujec duhovnika, zakaj je toliko mož prejelo sv. obhajilo, morda imajo ta dan poseben praznik. Mašnik mu veselo odgovori: to pri nas lahko vidite vsako prvo nedeljo v mesecu, in sicer ne samo v naši cerkvi, ampak tudi v mnogih drugih cerkvah; vsi ti možje in mladeniči so zapisani v bratovščino presv. Srca Jezusovega.

Tujcu je bilo ob tem odgovoru marsikaj jasno. Umel je, odkod zatirano irsko ljudstvo dobiva može-junake, ki se neustrašno boré za vero in dom. — Ko je prišel domov, je pri nekem katoliškem shodu pokazal na Irce kot narod žive vere in potem dostavil: „Če hočete vedeti, koliko imate zvestih in res zanesljivih borivcev za božjo in katoliškega ljudstva sveto stvar, štejte može pri mizi Gospodovi.“

V teh besedah je učenjak povedal imenitno resnico. Ko bi naši može in mladeniči večkrat, in če tega ne, vsaj enkrat na leto prejeli sv. obhajilo, bi bilo mnogokaj med nami drugače. Sv. obhajilo bi naredilo iz omahljivih in bojazljivih mož neustrašne, kakor skala trdne junake v sv. boju za večno in časno blaginjo našega naroda.

Povejmo še drugi vzgled. Kdo še ni slišal o Donu Bosku in njegovih delih? Don Bosko je bil ubog duhovnik v Turinu na Laškem, ki je v 40 letih na tisoče in tisoče dečkov vzgojil in do njegove smrti niti eden mej njimi ni bil sodnijsko kaznovan. Iz zavodov in hiš Dona Boska so prišli misijonarji, rokodelci in umetniki, uradniki in vojaki, ki so bili vedno v čast svojemu duhovnemu očetu. In s čim je sveti mož vse to dosegel? On sam je dejal: „Navajal in priganjal sem dečke, da so hodili vsak dan k sv. maši in vsak teden ali še bolj pogosto prejemali sv. obhajilo; v tem je vsa skrivnost mojih uspehov pri vzgoji.“

Zapomnimo si dobro besede nemškega učenjaka in nauk slavnega Dona Boska: če hočemo človeško družbo preosnovati, navajajmo ljudi k temu, da pogosto prejemajo sv. obhajilo; zakaj samo toliko pravih mož je mej nami, kolikor jih vidimo, če ne o drugem času, vsaj o veliki noči, pri mizi Gospodovi.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec maj 1898.

Pobožnost do prečiste Device Marije.

Prelepi maj je Marijin mesec, vsak dan celega meseca je praznik Marijin. Otroci Marijini nabirajo prvo pomladno cvetje, pletó vence in z njimi krasé Marijine podobe po cerkvah in kapelicah; vsak večer se zbirajo k šmarnicam in prepevajo pobožne pesmi Mariji v čast. Sv. Oče, ki jim srce gori za Marijo in vsako leto meseca oktobra v apostolskih pismih tudi naša srca vnemajo za česčenje nebeške Kraljice, želé, da bi pobožnost do prečiste Device zlasti meseca majnika oživel v nas in se razširila tudi mej onimi, ki premalo časté našo ljubo Mater. Zato nam kličejo: molite, da vsi verniki vedno bolj časté Marijo! — Apostoli molitve, poslušajmo glas sv. Očeta in bodimo ta mesec apostoli slave Marijine! „Ave Maria“, povsod bodi česčena Marija — ta misel naj nas vodi ves mesec pri delu in molitvi.

Častimo njo, katero je Bog sam prvi počastil in jo povzdignil nad vse stvari. „Ave Maria“, zdrava Marija, je odgovoril nadangel Gabrijel prečisto Devico; a teh besedi ni govoril sam od sebe, ampak jih je slišal v nebesih; „poslan je bil od Boga“, da v imenu presv. Trojice pozdravi njo, katero si je bil Sin božji izbral za svojo Mater. In če je Bog sam prvi počastil Marijo, ali ni to znamenje, da Bog hoče, da jo častimo tudi mi?

A Bog je storil še več. On ni le sam najprej počastil Marije in nam s tem pokazal, da jo moramo častiti tudi mi: ampak nas je celo učil, kako moramo častiti presveto božjo Mater. Ko je prišla Marija sv. Elizabeti povedat veselo oznanilo angela Gabrijela, jo je le-ta pozdravila z besedami:

„blažena si mej ženami in blažen je sad tvojega telesa! In odkod meni to, da pride mati mojega Gospoda k meni? Blagor tebi, da si verovala.“ Tako je sv. Elizabeta prva mej vsemi ljudmi počastila Marijo; toda besede, ki jih je govorila, niso njene, ampak besede sv. Duha. Sv. Duh je učil Elizabeto, kako mora častiti njo, katero je Bog sam najprej počastil. Pobožnost do prečiste Device ima torej svoj izvor ne na zemlji, ampak v nebesih. Sv. Duh sam je početnik češčenja Marijinega mej ljudmi, in prve in najlepše molitve Mariji v čast ni zložil kak človek, tudi ne angel, ampak presv. Trojica. Ponavljajmo torej prav pogosto to molitev Mariji v čast in izrekujmo besede „češčena Marija ... blažena si mej ženami“ s tako pobožnostjo in spoštovanjem, kakor sta jih prvokrat izgovorila nadangel Gabrijel in sv. Elizabeta.

Še nekaj, in tega ne smemo nikoli pozabiti. Ono, ki si jo je Sin božji izbral za svojo mater, je dal tudi nam za mater. Marija je Mati božja in tudi naša mati, dobra, usmiljena in mogočna mati. Ona je srednica mej neskončno svetim in pravičnim Bogom in nami, grešnimi ljudmi; naša besednica je pred božjim prestolom. Sv. Alfonz in drugi sveti možje učé: vsi, ki se izveličajo, se izveličajo po Mariji; nobeden Marijin otrok se ne bode pogubil. Če torej hočemo priti kedaj v nebesa, častimo Marijo; in če hočemo drugim pomagati v nebesa, učimo jih častiti Marijo. Pa tudi to vam pravim: če vas tare časna nesreča, zatecite se najprej k Mariji. Marijino srce je pravo materino srce, ki čuti samo vse to, kar otroka boli. Marija, ki je v Kani Galilejski ubogim ljudem pomagala v zadregi, še predno so jo prosili, tudi nam ne bode odrekla, kadar jo prosimo. Bodimo uverjeni, da nas bode uslišala, če je le naša prošnja Bogu v čast. Pobožen častivec Marijin je dejal: en sam vzdih presvete božje Matere more več kakor prošnje vseh svetnikov skupaj. In sv. Alfonz pravi: Marijina prošnja je Jezusu Kristusu ukaz. Sin božji, ki je bil na zemlji pokoren svoji Materi, ji tudi v nebesih ne odreče nobene prošnje.

Častimo torej Marijo in razširjajmo pobožnost do nje tudi mej drugimi!

Posebni nameni za vsak dan.

1. Šibe potresa, reši nas, o Gospod!	11. Za mladeniče, ki jih Bog kliče v redovniški stan.
2. Za one, ki še niso opravili velikonočne izpovedi.	12. Za goriškega nadškofa.
3. Da bi nehalo pohujšanje v neki fari.	13. Za ljubljanskega škofa.
4. Za novič ustanovljene Marijine družbe.	14. Da bi mnogo učencev iz srednjih šol opravljalo šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojziju.
5. Za bolnega duhovnika.	15. Za posvečevanje nedelj.
6. Za otroke, ki se pripravljajo na prvo sv. obhajilo.	16. „Da zemlji sad daš in ohraniš.“
7. Da bi Bog dal blagih dobrotnikov neki cerkvi zelo potrebni poprave.	17. Da bi se vedno bolj razširjevalo češčenje presv. Rešnega Telesa.
8. Za katoliška delavska društva	18. Za dobro letino kmetom.
9. Za slovenska dekleta, ki služijo na tujem.	19. Za dar hrepenenja po nebesih ubogim trpinom.
10. Za Slovence v Ameriki.	20. Za dar stanovitnosti onim, ki so opravili velikonočno izpoved.

21. Za goreče katoličane na Ogrskem.	26. Za rokodelske učence.
22. Hudega vremena varuj nas, o Gospod!	27. Za sv. Očeta Leona XIII
23. Za dar potrpežljivosti in stanovitne gorečnosti nekemu duhovniku.	28. Za cesarja Franciška Jožefa.
24. Za novi cistercijski samostan v Sličini.	29. Za birmance.
25. Za mir v avstrijskih narodih.	30. Za letošnje novomašnike
	31. Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolstva.

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, po brezmadežnem Srcu Marijinem Ti darujem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v žadošenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, žlasti za dar pobožnosti do prečiste Device in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan

*O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!
Sladko Srce Marijino, reši me!*

Poročilo o bratovščinah.

Iz Zgornjega Tuhinja. S pismom prečast. knezoškofijskega ordinarijata z dné 3. februvarija l. 1898 je bila v Zgornjem Tuhinju ustanovljena Marijina družba za dekleta. Na praznik Marijinega Oznanjenja je bilo sprejetih prvih 50 deklet. Prišlo je k ti slavnosti mnogo ljudstva tudi iz drugih far, dasi je bilo grdo vreme. S solzami v očeh so poslušala dekleta, kako morajo zveste ostati Mariji, katero so izvolile za svojo Gospo, Priprošnjico in Mater. Na glas so se posvetile Mariji in posvetitev same podpisale pri sprejemu. Podpisi sprejetih deklet so se shranili v pismo, katero se je položilo na družbin oltar umirajoče Matere božje. Naj Marija noč in dan poslušaj obljube in prošnje svojih zvestih otrok! Ko bi katera nezvesta postala, obljubo prelomila, bi se njena posvetitev raztrgala, pokazala vsem tovarišicam, in raztrgana se položila v posebnem pismu na oltar! Naj bi Marija iskala izgubljenega otroka, dokler ga ne najde!

Slovesnost je bila ganljiva. Marsikatera mati je bila vsa srečna, ko je zrla pred oltarjem svojo hčer, kako se je popolnoma izročila Mariji. Kolika tolažba zanje! Koliko manj skrbi bo imela radi nje! Če bo njena hči dober Marijin otrok, bo tudi njo ljubila in spoštovala in rada jo poslušala. Veče sreče za mater pa ni, kakor dober otrok!

Mnogo si je satan prizadeval, ko se je družba ustanavljala, da bi dekleta odvrnil od nje. Koliko govorjenja, zabavljanja, nagajanja je bilo! Pač jasno znamenje, kako koristna je taka družba, ker ni vseč satanu in njegovim hlapcem! Oglasilo se jih je na novo do zdaj še 22. Tako bodo skoraj vsa tuhinjska dekleta od 14. do 35. leta v Marijini družbi. Vsem častitim bravcem „Venca“ priporočam to družbo v molitev, ker jo zelo potrebuje. Izkušnjav za dekleta se ne manjka. V pojasnilo povem samo to, da se Marijina družba za mladeniče tukaj sedaj ni mogla ustanoviti, ker so se oglasili samo trije odrastli mladeniči in kakih šest po 14 let starih. Najbolj se bojé, ker stoji v pravilih, da mladeniči Marijine družbe ne smejo ponočevati in brez potrebe v krčmo hoditi.

Pozabiti ne smem povedati, da ima dekliška Marijina družba v Zgornjem Tuhinju svojo družbino pesem, katero je nalašč zato zložil domači gospod župnik, uglasbil pa za ženski zbor domačin P. Angelik Hribar. V zahvalo zato je vsako dekle na njegov namen zmolilo en križev pot in en rožni venec.

K sklepu pripomnim to-le: Kdor vé, koliko koristi Marijina družba v fari, mi bo pritrdil prav gotovo, če pravim: Nobeno konsumno društvo ali kmetijska zadruga, nobena hranilnica, sploh nobeno kakršnokoli društvo ne pomaga reševati socialnega vprašanja toliko, kolikor Marijina družba pod skrbnim vodstvom. Seveda s tem nisem zoper rečena društva (saj imamo pri nas tudi hranilnico in posojilnico in kmetijska zadruga se ravnokar ustanavlja), hočem le reči, da naj tisti, ki so v prvi vrsti dolžni skrbeti za večno srečo ljudstva, ne rabijo svojih moči samo za taka posvetna društva, ampak tudi za take svete družbe, kakor je Marijina družba.

Marijina družba v Kranjski Gori. Lani je poročal „Venec“ o shodih Marijine družbe. To poročilo je napotilo tudi nekatera naša dekleta, da so napravile daljnjo pot k sv. Joštu nad Kranjem. To mi je dalo misliti, da bi bilo prav, ko bi se tudi pri nas doma ustanovila taka družba in to iz raznih ozirov, katerih pa ne navajam tukaj. Stvar je prišla v tir. V kratkem se je poskrbelo, kar je bilo treba, in tako je bilo prvo slovesno sprejemanje vže na svečnico, drugo pa na praznik oznanjenja Marijinega. Družba je s tem stopila v življenje. Mala je še, a upanje je, da se okrepi ter donese obilo sadu, v kar pomozi njena zaščitnica „Naša ljuba gospa lurska“.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetelega Rešnega Telesa v Ljubljani. 1.) Po noči mej 5. in 6. majnikom bodo moški molili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molilo se bode: I. Pol ure pred najsvetejšim Zakramentom na strani 117. 2.) Zvečer pred praznikom patrona častivcev presv. Rešnega Telesa, sv. Paskala, t. j. v ponedeljek, 16. maja, bodo molili vsi moški častivci skupno od 9.—10. ure v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 10. ura, zahvala za prejete dobrote. 3.) Četrtni sestaneek moških častivcev presv. Rešnega Telesa bode v nedeljo, dné 15. maja zopet v šentklavški zakristiji ob navadnem času po litanijah, t. j. okolo 5. ure. Ker bode ta sestaneek bržkone zadnji pred božičem in se bode ravno pri tem sestanku potrebno ukrenilo o procesiji na praznik presv. Rešnega Telesa ter se govorilo tudi o drugih važnih stvareh, ki zadevajo češčenje Najsvetejšega, se prijazno vabijo in prosijo vsi udje, kakor tudi drugi krščanski gospodje, moške in mladeniči, naj bi se tega posvetovanja v resnici v obilnem številu udeležili. 4.) Ob navadnih četrtkih molijo sedaj v poletni dobi moški presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Florijana od 9.—10. ure zvečer. — Moške in mladeniči, obiskujte, kolikor mogoče, to tedensko uro molitve pred Najsvetejšim!

Odpustki meseca maja 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

1. Nedelja I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trojen popoln odpustek v bratovski cerkvi. **Praznik varstva sv. Jožefa.** Popoln odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b.; b) udom družbe krščanskih družin.

5. Četrtek I. v mesecu Udom bratovščine presv. Rešnega Telesa popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi. Ker je danes sv. Angel iz karmel. reda, morejo dobiti udje škapulirske bratovščine karmelske M. b. popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi.

6. *Petek I. v mesecu.* Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta.

11. *Sreda. Sv. Frančišek Hijeronim* iz tovarštva Jezusovega. Vsem vernikom popoln odpustek v jezuitskih cerkvah.

13. *Petek. Sv. Peter Regalat*, iz reda sv. Frančiška. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene redovne cerkve.

16. *Ponedeljek. Sv. Simon Stok*, iz karmel. reda. Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

17. *Torek. Sv. Paskal* iz reda sv. Franč. V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odp. kakor 13. dan t. m.

19. *Četrtek. Kristusov vnebohod.* Popoln odp. a) udom bratovščine naše ljube Gospé presv. Srca v farni cerkvi; b) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; c) udom družbe živega rožnega venca v farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem.

20. *Petek. Sv. Bernardin Sijenski* iz reda sv. Franč. V redovnih cerkvah sv. Franč. popoln odp. kakor 13. dan t. m.

25. *Sreda. Sv. Magdalena de Pacis* Udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. popoln odp. v bratovski ali farni cerkvi.

29. **Binkoštna nedelja.** Tretjerednikom vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine, in sicer dvojen popoln odpustek: eden v katerikoli cerkvi, drugi v bratovski cerkvi; b) udom družbe živega rožnega venca v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem. — Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, morejo dobiti popoln odpustek vsi, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

Mesečne pobožnosti. 1.) *Šmarnice.* Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popoln odpustek. 2.) *Devetdnevnica v čast sv. Duhu pred binkoštnim praznikom* se začne v vseh farnih cerkvah v petek po vnebohodu, 20. maja. Kdor se udeležuje devetdnevnice v cerkvi, more dobiti vsak dan 7 let in 7 kvadragen odpustka, popoln odpustek pa mej devetdnevnico, ali v binkoštni praznik ali v osmini, ko gre k izpovedi in sv. obhajilu. Če se kdo ne more udeleževati devetdnevnice v cerkvi, dobi iste odpustke, če jo opravlja zase. — Prav ti odpustki proti enakim pogojem se dobé še enkrat, če kdo opravlja to pobožnost v čast sv. Duhu v osmini po binkoštnih praznikih. (Leon XIII. 9. maja 1897). 3.) *Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju* se začne v nedeljo 15. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnega Telesa in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popoln odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti.

Zahvala za uslišano molitev.

M. A. se zahvaljuje lurški Materi božji in sv. Antonu za hitro pomoč v veliki sili. — M. Mazi se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za milost, da se je neka stvar srečno izšla. — Od sv. Križa pri Litiji. J. T. kmetovavec, se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu

in sv. Antonu Padovanskemu za pomoč v štirih važnih zadevah. — M. Ž. se zahvaljuje presv. Srcu za polajšanje v bolezni. — K. K. se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu za veliko milost, da se je njen oče spreobrnil.

Drobtinice.

Sv. Paskal Bajlon. Dne 17. majnika je god sv. Paskala, ki ga je sv. oče Leon XIII. izbral za posebnega variha in priprošnjika družbam presvetega Rešnega Telesa. Njegovo življenje smo vže lani osorej na kratko popisali. Ker pa ga letos prvič praznujemo kot zavetnika častivcem sv. Reš. Telesa, se nam zdi prilično, da zopet v malo besedah povzamemo glavne stvari iz njegovega svetega življenja. Rojen je bil na Španskem l. 1540. Stariši so mu bili ubožni in zato je moral kot deček iti služiti za pastirja. Jezus pa, ki svoje skrivnosti najraje razodeva preprostim ljudem, je srce nedolžnega in ponižnega mladeniča vnel z čreznavačno ljubeznijo do najsvetejšega zakramenta. Ob nedeljah in praznikih se je mudil skoraj celi dan v cerkvi, in sicer najraje blizu tabernaklja; ob delavnikih je zjutraj zgodaj šel počastiti Jezusa v cerkvi, potem je gnal svojo čredo na pašo, a srce mu je bivalo vedno pri Jezusu, nanj je mislil, po njem hrepenel ves dan in se oziral proti cerkvi, kjer kraljuje Jezus v presv. zakramentu. Nekoč zjutraj ni mogel iti k sv. maši. Ko je na paši slišal, da pozvanja k povzdigovanju, je pokleknil in molil božje jagnje; tisti hip se posveti na nebu bliščeča zvezda, Paskal pogleda kvišku in pred njegovimi očmi se odpre nebo in prikažeta se dva angela, ki držita v roki monštranco s presv. Rešnim Telesom. Ta prikazen se je pozneje večkrat ponovila, in srce pobožnega mladeniča je vedno bolj gorelo v ljubezni do Jezusa. Ko mu je bilo 20 let, je šel v samostan k frančiškanom, kjer je bil za vratarja. Vsak prosti čas je hitel k Jezusu v tabernaklju, in dasi ga je zvonec pri vratih stokrat motil in ga klical odpirat, se je vselej zopet vrnil v cerkev, ko je opravil svoje delo. Kolikor mu je pokorščina dovoljevala, je tudi po noči molil Jezusa v zakramentu. Pri molitvi se je pogosto zamaknjen dvignil od tal in obraz mu je žarel v nebeški luči. Redovni provincijal ga je некоč poslal s pismom v roki do patra generala, ki je takrat bival v Parizu. Med potjo so ga dobili krivoverci in ga vprašali, če je v posvečeni hostiji res pričujoč Kristus. Paskal je odločno govoril: „Tako resnično je pričujoč v presv. zakramentu kakor v nebesih.“ Hudobneži so ga začeli pretepati, in ko je Paskal vse njih ugovore z nebeško modrostjo zavrnil, so ga celo kamenali; pa Bog je čuval svojega ljubljenca in mu rešil življenje. — Umrl je 17. majnika l. 1592. Na mrtvaškem odru je pri povzdigovanju odprl oči in se še enkrat ozrl na sveto hostijo.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoške cerkve.

Urednik.